

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: T. P. H.
e.č. X
st. přísl. X
t.č. pobytem X

zastoupena: Mgr. Ing. P. K. C.
obecný zmocněnec
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2022, č.j. OAM-32/ZA-ZA11-HA15-2022,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobkyně n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne OAM-32/ZA-ZA11-HA15-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo správní řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“), neboť opakovaná žádost žalobkyně byla shledána nepřijatelnou.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul obsah žádosti (druhé v pořadí). Z tohoto souhrnu vyplývá, že žalobkyně podala svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 1. 2022 a dne 13. 1. 2022 k ní poskytla údaje. Žalobkyně zejm. uvedla, že od roku 2015 je rozvedená. Má syna H. D. H., nar. X v X, státní příslušnost Vietnam. Syn má v ČR trvalý pobyt. V zemi původu měla naposledy registrovaný pobyt na adrese město X, X. V ČR žije od roku 2008. Měla povolení k dlouhodobému pobytu. Ve Vietnamu byla naposledy dva měsíce začátkem roku 2014. Do ČR se vrátila letecky přes Jižní Koreu. V té době měla v ČR platný dlouhodobý pobyt. Od té doby je v ČR nepřetržitě. V dřívější době nikdy nepobývala v jiném státě Evropské unie (dále jen „EU“) a nedisponovala žádným uděleným vízem či povolením k pobytu v jiných státech. Do Vietnamu se nechce vrátit, protože je tam koronavirus. Druhým důvodem je, že tam nelze podnikat tak, aby se tím uživila. Hlavním důvodem její žádosti je skutečnost, že v ČR má syna, se kterým chce zůstat. Jiné důvody nemá.
3. Žalovaný vycházel při posouzení její žádosti z vycházel z informací z cizineckého informačního systému, rozhodných materiálů předchozího správního řízení žadatelky s č. j. OAM-174/ZA-ZA11-2019, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehledu údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021 a Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. dubna 2021.
4. Dále žalovaný poukázal na řízení o první žádosti žalobkyně ze dne 17. 2. 2019 vedené pod č. j. OAM-174/ZA-ZA11-2019. Žalovaný vydal následně dne 5. 6. 2019 rozhodnutí o neudělení azylu s č. j. OAM-174/ZA-ZA11-HA12-2019, které nabylo právní moci dne 18. 6. 2019. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaná podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji dne 19. 10. 2020 rozsudkem č. j. 33 Az 25/2019-34 zamítl (rozsudek nabyt právní moci ke dni 8. 11. 2020). Proti uvedenému rozsudku podala žadatelka kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 9. 2021, č. j. 8 Azs 263/2020-34 (usnesení nabylo právní moci ke dni 23. 9. 2021) odmítl pro nepřijatelnost.
5. Po posouzení důvodů, uvedených výše jmenovanou pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 9. 1. 2022 žalovaný uvedl, že žadatelka uvádí naprosto stejné motivy své neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

6. Ohledně nové skutečnosti uvedené žadatelkou, a sice výskytu koronaviru ve Vietnamu, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je žalovaný nucen konstatovat, že uvedená pandemie COVID-19 postihla v předcházejících měsících všechny státy světa a jejich obyvatele, včetně ČR, a byla zapříčiněna vis maior, tedy nezávisle na jednání či konání konkrétních státních orgánů či bezpečnostních složek kteréhokoliv státu. Zakládat tak důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR na přítomnosti koronaviru ve Vietnamu je tudíž zcela nelogické a bezpředmětné. V případě žadatelky tak jde zcela jednoznačně o účelové zneužití celosvětové situace s pandemií COVID-19 a institutu mezinárodní ochrany pouze a jen za účelem legalizace pobytu v ČR.
7. Žalovaný dále konstatoval, že údajné nové skutečnosti tvrzené žalobkyní se netýkají změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít, ani důvodů, pro něž by měla mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žadatelka mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
8. Žalovaný na základě výše citovaných informací o zemi původu žadatelky uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost (od června 2019), případně od doby ukončení řízení na Nejvyšším správním soudu (tedy od září 2021) ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatelka mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
9. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k uváděným důvodům, neboť žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu z vlasti a obav z návratu. Proto rozhodl žalovaný o zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti.

III. Žaloba

10. Předně žalobkyně uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, neboť znění odůvodnění je zmatečné a nevyplývá z něho, ke kterému z vyjádření žalobkyně žalovaný přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval. Žalobkyně vytýká, že žalovaný směšuje a jasně nevysvětluje, na základě jakých informací o nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodl. Žalovaný pouze ukazuje na výsledky pohovoru.
11. Žalobkyně uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že napadenému rozhodnutí je též vytýkán rozpor s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dle ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., postupuje žalovaný tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 výše zmíněného zákona. Žalovaný nevyvíjel dostatečnou snahu po zjištění skutečného skutkového stavu. Žalobkyně má za to, že žalovaný při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Přijaté

rozhodnutí není přesvědčivé. Žalovaný se nezabýval žádostí žalobkyně o udělení azylu svědomitě a odpovědně. Tímto nesprávným postupem pak dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávným právním závěrům. Žalovaný tak porušil zákonná ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu.

12. Žalobkyně se dále cítí být zkrácena na svých právech přímo, a to tím, že žalovaný rozhodoval v rozporu s ustanoveními § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 v návaznosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.
13. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. Žalovaný tedy aplikoval shora uvedené ustanovení pro zamítnutí žádosti zcela nezákonně a konal tak dle své libovůle, což ovšem jednoznačně odporuje základním zásadám správního řízení, respektive základním principům materiálního právního státu.
14. V této souvislosti je na místě poukázat i na Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (80) týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena: objektivnost a nestrannost, rovnost a zákaz diskriminace, proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva a svobody a zájmy jiných osob, a zejména princip legitimního očekávání). Za této situace se měl žalovaný zabývat i otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně má za to, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal během řízení o udělení azylu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
15. Žalobkyně má za to, že důvody, které ji vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení azylu v České republice jsou dostačující pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Koncept nepřipustných žádostí byl vtělen do § 10a zákona o azylu. Procedurální směrnice v čl. 3 odst. 3 zavazuje členské státy, které disponují tzv. jednotným řízením, aby směrnici použily během celého řízení. Česká republika jednotné řízení používala, proto bylo nezbytné tuto směrnici použít v řízení o mezinárodní ochraně, tj. jak při posuzování azylu, tak při posuzování doplňkové ochrany.
16. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný je povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost

opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak udělení doplňkové ochrany.

17. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví. Zastavuje-li žalovaný řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.

IV. Vyjádření k žalobě

18. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul podstatu věci a uvedl, že žalobkyně ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla a ani se z okolností případu neobjevily žádné nové skutečnosti či zjištění ve smyslu zákona o azylu, které by nebyly bez vlastního zavinění žalobkyně předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, a které by svědčily o tom, že by jmenovaná mohla být vystavena pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvádí naprosto stejné motivy své neochoty se vrátit do země svého původu, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky.
19. Ohledně nové skutečnosti, a sice tvrzení žalobkyně o výskytu koronaviru ve Vietnamu, na základě kterého požaduje opětovné meritorní posuzování své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je žalovaný nucen shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí opětovně konstatovat, že uvedená pandemie COVID-19 postihla v předcházejících měsících všechny státy světa a jejich obyvatele, a to včetně České republiky, a byla zapříčiněna vis maior, tedy nezávisle na jednání či konání konkrétních státních orgánů či bezpečnostních složek kteréhokoliv státu. Zakládat důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu v České republice na přítomnosti koronaviru ve Vietnamu je tudíž zcela nelogické a bezpředmětné. V případě žalobkyně tak jde dle názoru správního orgánu zcela jednoznačně o účelové zneužití celosvětové situace s pandemií COVID-19 a institutu mezinárodní ochrany pouze a jen za účelem legalizace jejího dalšího pobytu v České republice.
20. Žalovaný konstatuje, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42. Žalovaný je toho názoru, že shora citované závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na případ žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Přitom vycházel ze znění zákona o azylu s účinností do 30. 6. 2023 (srov. čl. II přechodných ustanovení zákona č. 173/2023 Sb., účinného ode dne 1. 7. 2023).
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Krajský soud předně připomíná, že se v dané věci jedná o řízení ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla napadeným rozhodnutím posouzena jako nepřijatelná, protože bylo řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastaveno.
25. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
26. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dále platí, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
27. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoveno, že: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
28. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že se jedná o opakovanou žádost cizince, u které nejsou splněny podmínky pro věcné posouzení důvodů pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany, zaměřuje se v rámci svého rozhodnutí pouze na zdůvodnění její nepřijatelnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49; dostupná na www.nssoud.cz).
29. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se poté blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany. V této souvislosti upozornil, že i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či důvody, může splňovat podmínku přípustnosti, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 18 citovaného rozsudku).
30. Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že: 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či

zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 19 citovaného rozsudku NSS).

31. Před samotným posouzením jednotlivých žalobních bodů krajský soud považuje za nutné upozornit na to, že příběh žalobkyně je krajskému soudu dobře znám z řízení vedeného pod sp. zn. 33 Az 25/2019. V rozsudku ze dne 19. 10. 2020, č.j. 33 Az 25/2019-34 (kasační stížnost proti němu podanou odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost usnesením ze dne 22. 9. 2021, č.j. 8 Azs 263/2020-34) krajský soud vycházel z toho, že žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany požádala až po několika letech svého pobytu v ČR, a to konkrétně v návaznosti na skutečnost, že přišla o povolení k pobytu na území ČR. Žalobkyně ani při prvotním pohovoru ke své tehdejší žádosti o udělení mezinárodní ochrany nijak nezastírala, že chce v ČR pracovat a vydělávat peníze, jakož se i starat o svého syna, který je rovněž vietnamské státní příslušnosti. Krajský soud dovodil, že ekonomické problémy, které nebyly nijak upřesněny či doloženy, zásadně nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69).
32. V předmětné věci krajský soud ze spisu zjistil, že žalobkyně uvedla při sdělení údajů k žádosti ze dne 13. 1. 2022 uvedla, že tu má syna H. H. D., nar. X, státní příslušnost Vietnam. Mezi důvody žádosti uvedla, že ve Vietnamu je koronavirus. Dále také ve Vietnamu nemůže podnikat tak, aby se tam užívala. Hlavním důvodem její žádosti je, že tu chce zůstat se svým synem. Žalovaný si z hlediska situace v zemi původu opatřil Informaci OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi - Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv(duben 2021) a Informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Přehled údajů o zemi za rok 2020 (Vietnam).
33. Z porovnání tvrzení žalobkyně při podání její první žádosti a nynější žádosti ze dne 9. 1. 2022 jednoznačně vyplývá, že důvody jsou zcela shodné, s výjimkou tvrzené situace ve Vietnamu ohledně pandemie koronaviru (Covid-19). K tomu krajský soud uvádí, že pandemie koronaviru ve své době zasáhla v letech 2020 až 2021 velmi silně též Českou republiku. Z hlediska situace v zemi původu by mohla být pandemie koronaviru považována za okolnost relevantní pro posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany pouze tehdy, pokud by šlo o humanitární katastrofu, která by ochromila základní systémy fungování státu natolik, že by cizinec navracený do takovéto situace čelil nebezpečí vzniku vážné újmy [§ 14a odst. 2 písm. b), d) zákona o azylu]. V takové situaci se Vietnamská socialistická republika v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného nenacházela a ani v současné době nenachází. Navíc by se muselo jednat o výjimečný případ, obvykle zranitelnou osobu, která by se v důsledku svých specifických potřeb nemohla v takové situaci nemohla bezpečně navrátit do země původu. To ovšem není případ žalobkyně, která je zdravou osobou schopnou se o sebe postarat.

34. K tomu je zapotřebí připomenout, že ani judikatura Nejvyššího správního soudu nespatřuje v okolnostech pandemie koronaviru bez dalšího takovou skutečnost, která by znamenala novou skutečnost pro posouzení pronásledování či vážné újmy. Nejvyšší správní soud dospěl v tomto ohledu k názoru, že *pandemická situace v souvislosti s onemocněním COVID-19 se týká všech států, Českou republiku nevyjímaje; proto zpravidla (zejména zůstanou-li tvrzení o ní v obecné rovině) nebude novou skutečností svědčící o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, čj. 2 Azs 9/2022-28).
35. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je zcela přezkoumatelné a netrpí vytýkanými procesními vadami, které jsou v žalobě vymezeny pouze velmi obecně (typově) až paušalizované a bez konkrétní vazby na předmětné správní řízení. Jediný důvod, o který žalobkyně opřela svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládá přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí ani vytýkanou nezákonnost.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

